

Inger E. Jeppson
Hvis behov
409 sider
Trykværket

Hvor er det dog en dejlig, dejlig roman det her. Hvor er Inger dog god til at skrive. Hvor bliver man beriget med viden om den proces, mange gennemgår, bevidst og ubevidst, på vejen mod et bedre liv. Hvis det altså er det, man ønsker og det, man har evne til at slides for.

Hovedpersonen Lærke vokser op i et meget troende hjem i Nordjylland. Bliver gift og havner i København i et grumt ægteskab, hvor manden slår hende, er en ren idiot, der voldtager hende, når det passer ham, og som i det hele taget er en skidt knægt med en dårlig økonomi. Det finder hun sig i for en dag at have fået nok.

Undervejs har hun fået nogle små erkendelser af, at der er en anden og bedre verden, hvis hun tager imod den gave, som det spirituelle er. Hun møder Carsten, der er første mands diametrale modsætning, og som stikker en lille smule af fra bogen ved at være alt, alt for flink. Sød og rar.

Og hvad Lærke så går igennem af spirituelle prøvelser og erkendelser, NLP-massage, meditation, hypnose, rejse til Italien, i iveren efter at nå frem til lykken og glæden, det er ikke småting. Det kan næsten tage pusten fra en alle de ting, hun forsøger sig med. Men forfatteren her får det hele til at hænge så fint, fint sammen, så man slipper ikke bogen, før man er helt færdig med den. Og når frem til, at Lærkes kirke nu er naturen. Ikke den voldsomme tro hun fik med sig hjemmefra i lærepenge, men slet og ret vandring, stier, blade, blomster og bække. Bogen er fyldt med kloge betragtninger, der kommer skudt ud som en del af handlingen her og er og minder en på, at har man lyst, så er intet for sent.

Tiden er inde til at rydde op i fortidens skygger:

At få ryddet ud i den psykiske bage, jeg slæber rundt med.

Transformere uforløste begivenheder i jeres liv.

Hold kun fast ved dine værdinormer, så længe du oplever, de tjener dig.

Se, jeg sender min engel foran dig, han skal bane din vej.

Jeg kender jo ikke Den store Plan.

Alt er som det skal være.

Accept af det der sker.

Hele vejen igennem bogen er der små signaler, små pegefingre mod håbet om et bedre liv for Lærke. Og det kan vi læsere bruge så aldeles i vores eget liv, hvis der er noget, der ikke fungerer tilfredsstillende. Så er det rart nok, at have rare mennesker omkring os, der vil støtte os i vejen mod lykken. Andre gange må vi vandre vejen alene og opnå lykken alene på vandringerne.

Lærke gør det dygtigt i romanen. Bliver et helt menneske befriet for opvækstens og de unge års konformiteter og snævre bånd.